

Derudover ønsker mindretallet at gøre opmærksom på, at i tilfælde af, at de midler, der stilles til rådighed til dækning af saneringstabet henholdsvis som tilskud og lån (lovforslagets § 47), ikke skulle være tilstrækkelige, kan der i henhold til lov om statens bygge- og boligfond § 5, stk. 4, ydes lån til kommuner til opførelse af boliger til erstatning for lejligheder, der nedlægges som følge af kondemnerings- og saneringsvirksomhed.

Ad II. Forslag til lov om ændring af lov om boligtilsyn.

Udvalget har bl. a. drøftet den foreslåede sammensætning af boligkommissionerne og har i forbindelse hermed fundet det rimeligt, at de almenyttige boligselskaber repræsenteres i boligkommissionerne ved behandling af sager, der vedrører selskabernes egne ejendomme. Der henvises til nedenstående ændringsforslag nr. 1.

Udvalget kan endvidere tiltræde nedenstående af boligministeren som nr. 2 stillede ændringsforslag, hvis formål er udtrykkeligt at fastslå, at der som forløber for en sanering kan foretages kondemnering af en del af bebyggelsen på en ejendom, uden at det er nødvendigt for boligtilsynet at optage den øvrige bebyggelse på ejendommen til beslutning. Ændringsforslaget ændrer ikke den bestående retstilstand, men tilsigter alene at tydeliggøre denne.

Udvalget indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af boligministeren foreslåede ændringer.

Ad III. Forslag til lov om ændring af byggelov for staden København.

I forbindelse med dette lovforslag har udvalget overvejet, hvorvidt det vil være muligt at overføre de principper, som er indeholdt i landsbyggeloven, til også at gælde København og Frederiksberg ud fra det synspunkt, at byggelovgivning i så stor udstrækning som muligt bør være ensartet for hele landet. Tillige har udvalget undersøgt, om det vil være muligt at sænke udnyttelsesgraden i de københavnske grundkredse.

Boligministeren har imidlertid oplyst, at et af ministeriet i 1964 nedsat udvalg, der har haft til opgave at undersøge spørgsmålet om tilvejebringelse af en ensartet byggelovgivning for hele landet, netop har afgivet betænkning, og at man i denne går ind for, at man på en række punkter accepterer en særstilling for København og Frederiksberg i forhold til landsbyggeloven, og at der gennemføres en særskilt byggelov for København og en særskilt byggelov for Frederiksberg. På grundlag af betænkningen overvejer boligministeriet for tiden Københavns og Frederiksbergs byggelovsmæssige forhold.

Med hensyn til spørgsmålet om de københavnske grundkredse og udnyttelsesgraderne i disse har boligministeren oplyst, at dette spørgsmål, som også er behandlet af det foran nævnte udvalg, næppe kan løsrives fra sammenhængen med de øvrige byggelovsmæssige problemer. Ministeren har dog samtidig tilføjet, at de maksimale udnyttelsesgrader i henhold til Københavns byggelov — efter indtrængende henstilling fra saneringsnævnet og boligministeriet — undertiden er blevet nedsat i de byplanvedtægter, der har ledsaget saneringsplaner.

Københavns kommune har over for udvalget gjort gældende, at den foreslåede nye bestemmelse om gårdrydninger ikke kan anses for tilstrækkelig, idet en ønskelig gårdrydning ofte må opgives, fordi der i den pågældende karrés indre findes et mindre værksted eller lignende, i hvilket tilfælde kommunen er henvist til, i det omfang dette er muligt, at gennemføre en saneringsplan i henhold til saneringsloven eller en reguleringsplan i henhold til byggeloven.

Under hensyn dels til, at der også er behov for gårdrydninger uden for saneringsområder, dels til, at tilvejebringelse af reguleringsplaner er et omfattende og kompliceret arbejde i forhold til det begrænsede sigte, gårdrydninger har, kan udvalget tiltræde, jfr. nedenstående ændringsforslag nr. 2, at også anden bebyggelse end skure og lignende kan forlanges inddraget under en gårdrydning.

Efter praksis er gårdrydninger hidtil sket på den måde, at kommunen har udført gårdrydningen og fordelt udgifterne hertil mellem de pågældende ejere og dermed på lejerne. Såfremt en gårdrydning imidlertid